

РЕШЕНИЕ

№ 659

гр. Кюстендил, 28.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, XV-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на шести юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Калин К. Василев

при участието на секретаря ИРЕНА АНДР. АЛЕКСАНДРОВА
като разгледа докладваното от Калин К. Василев Гражданско дело №
20221520101713 по описа за 2022 година

Делото е образувано по подадена искова молба с вх. № 8219/19.09.2022г. от „Йеттел България“ ЕАД, /с предишно наименование „Теленор България“ ЕАД/, ЕИК 130460283, със седалище и адрес на управление в гр. София, ж.к. „Младост 4“, Бизнес парк София, сграда 6, представлявано от М. С. и Д. К., срещу В. С. Р., ЕГН: *****, с адрес: гр. К., ул. „Д.“ № *.

В исковата молба се твърди, че в полза на ищеца срещу ответницата била издадена заповед за изпълнение на парично задължение в производството по ч. гр. д. № 518/2022 г. по описа на КРС, която била връчена на длъжника в условията на чл. 47, ал. 5 от ГПК. Това обусловило интереса от водене на настоящото производство с предмет установяване съществуването на вземането по заповедта, а именно – на сума в размер на 172, 99 лв., представляваща дължима договорна неустойка за предсрочно прекратяване на договорен абонамент..

Твърди се, че на 30.05.2018 г. между страните бил сключен договор за мобилни услуги за предпочетен мобилен номер 359***** за срок от 24 месеца (до 30.05.2020 г.) по избрана абонаментна програма Тотал 24, 99 лв. с

неограничени национални минути и роуминг в зона ЕС. На 30.05.2018 г. бил сключен между страните договор за лизинг, по силата на който на ответницата било предоставено мобилно устройство NOKIA, модел 2 black, за период от 23 месеца срещу заплащане на лизингова вноска в размер на 1, 99 лв. месечно. Стандартната цена на мобилното устройство била в размер на 319, 90 лв., а общата лизингова цена с избраната абонаментна програма била 95, 76 лв. Възползвайки се от преференциалните условия, отстъпката, която ответницата получила възлизала на 224, 14 лв.

За отчетния период 05.12.2018 г. – 04.03.2019 г. абонатът не изпълнил задължението си да заплати на оператора дължимите месечни абонаменти в размер на 96, 02 лв., поради което се ангажирала договорната му отговорност по т. 11 от процесния договор, при което на основание чл. 75, вр. с чл. 19б, в) от ОУ бил прекратен едностранно индивидуалния договор с ответницата за ползвания абонамент. Била издадена крайна фактура № 7288359332 от 05.05.2019 г. с начислена неустойка в размер на 172, 99 лв.

Размерът ѝ бил формиран, както следва: За абонаментен план Тотал 24, 99 лв. за мобилен номер 359***** – в размер на 62, 46 лв., представляваща стойността на три месечни абонаментни такси, както и такава в размер на 110, 53 лв., представляваща такава част от разликата между стандартната цена на предоставеното процесно устройство и заплатената от него при предоставянето му, съответстваща на оставащия срок от договора.

Предвид установената фактическа обстановка и съобразно постигнатите между страните в договорите и приложимите към тях ОУ договорености, ответницата следвало да заплати на мобилния оператор сумата, представляваща неустойка за предсрочно прекратяване на процесните договори.

Ето защо се поддържа искане да бъде постановено решение, с което да се приеме за установено в отношенията между страните, че В. С. Р., ЕГН: *****, с адрес: гр. К., ул. Д., № 8, дължи и следва да заплати на „Иетел България“ ЕАД, /с предишно наименование „Теленор България“ ЕАД/, ЕИК 130460283, със седалище и адрес на управление в гр. София, ж.к. „Младост 4“, Бизнес парк София, сграда 6, представлявано от М. С. и Д. К., сумата в размер на 172, 99 лв., от която:

- 62, 46 лв. – неустойка за предсрочно прекратяване на договорен абонамент от дата 30.05.2018 г. за мобилен номер 359*****
- 110, 53 лв. – неустойка за ползване на устройство, представляваща такава част от разликата между стандартната цена на предоставеното процесно устройство и заплатената от него при предоставянето му,

съответстваща на оставащия срок от договора.

Претендират се и сторените в настоящото исково производство съдебно-деловодни разноси, както и разноските в заповедното производство.

В срока по чл. 131 от ГПК ответникът не е депозирал писмен отговор чрез назначения му особен представител - адв. Й. Т. - АК - гр. Кюстендил.

Депозирана е Молба с вх. № 5580/05.06.2023 г. от ищцовото дружество, с която се иска даване ход на делото в отсъствие на представител на дружеството. Поддържа се изцяло изложеното в исковата молба.

В съдебно заседание ответната страна, чрез особения ѝ представител, навежда твърдения, че сключеният договор за лизинг и общите условия не са договорени индивидуално с ответницата, в голяма част били неравнопоставени и по този начин се нарушавал чл. 143 от ЗЗП, поради което на основание чл. 146 от ЗЗП се твърди, че са нищожни.

Районен съд - Кюстендил, след като обсъди събраните по делото доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

От представения по делото Договор за мобилни услуги от 30.05.2018 г. за предпочетен номер +359896885969 е видно, че страните се намирали в договорна обвързаност, считано от посочената дата, по силата на която ответникът имал право да ползва услугите на оператора за посочения номер при избран абонаментен план Тотал 24, 99 лв., със срок на действие на договора – 24 месеца. В предметния обхват на договора е включено и получаване от потребителя на мобилните услуги и настояща ответница на мобилно устройство марка „Nokia“, модел „2 black“, със стандартна цена на устройството в размер на 319, 90 лв. и предоставена отстъпка от стандартната цена в размер на 224, 14 лв. Съгласно чл. 4 от договора за лизинг, лизингополучателят е декларирал с подписването на договора, че е получил устройството, предмет на договора, във вид, годен за употреба и функциониращ изрядно съгласно техническите му характеристики.

От представената по делото декларация-съгласие към посочения договор се установява, че ответницата е декларирала получаване на екземпляр от Общите условия на оператора, както и че ѝ е предоставена информацията по чл. 4, ал. 1 от Закона за защита на потребителите. В тази връзка са представени и процесните общи условия по делото.

За дължимите от ответницата суми за процесния период са издадени и представени фактури, както следва:

- № 7283057006 от 05.01.2019 г. за отчетен период от 05.12.2018 г. до 04.01.2019 г., с начислена обща сума за плащане от 48, 06 лв. (с ДДС);

- № 7284385419 от 05.02.2019 г. за отчетен период от 05.01.2019 г. до 04.02.2019 г., с начислена обща сума за плащане от 27, 87 лв. (с ДДС);

- № ***** от 05.03.2019 г. за отчетен период от 05.02.2019 г. до 04.03.2019 г., с начислена обща сума за плащане от 26, 97 лв. (с ДДС).

С Решение № 186/18.03.2022 г., постановено по гр. д. № 866/2021 г. по описа на КРС, влязло в сила, е признато за установено вземане на „Йетел България“ ЕАД, /с предишно наименование „Теленор България“ ЕАД/, ЕИК 130460283, със седалище и адрес на управление в гр. София, ж.к. „Младост 4“, Бизнес парк София, сграда 6, представлявано от М. С. и Д. К., срещу В. С. Р., ЕГН: *****, с адрес: гр. К., ул. "Д." №* за парична сума в размер на 96, 02 лв., представляваща незаплатени месечни абонаментни такси за потребление на мобилни услуги, дължими за периода от 05.12.2018 г. до 04.03.2019 г., както и парична сума в размер на 25, 87 лв., представляваща незаплатени лизингови вноски по договор за лизинг на мобилно устройство за периода от 05/2019 г. до 04/2020 г.

От приложеното частно гр. дело № 518/2022 г. по описа на Районен съд – Кюстендил, се установява, че ищецът е подал заявление за издаване на заповед за изпълнение за сума в общ размер от 172, 99 лв., като издадената заповед по чл. 410 от ГПК е връчена на длъжника по реда на чл. 47, ал. 5 от ГПК.

Горната фактическа обстановка съдът намира за безспорна на база представените писмени доказателства.

Съобразявайки посоченото, съдът установи следното от правна страна:

По допустимостта на исквете:

Производството по чл. 422 от ГПК, вр. с чл. 415 от ГПК е пряко обвързано със заповедното. Тази пряка обвързаност произтича от обстоятелството, че искът по чл. 422 от ГПК се счита за предявен от подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, като целта на исковото производство е да се установи вземането на ищеца от ответника - длъжник, така, както същото е заявено в заявлението и съответно в издадената заповед за изпълнение. Тази идентичност е процесуална предпоставка за допустимост, за наличието на която съдът следи служебно. В конкретния случай сочената идентичност между страните и предмета е налице, установителните искове са предявени в законоустановения за това срок, поради което съдът приема, че са допустими и съдът следва да се произнесе по тяхната основателност.

По основателността на исквете:

Пред районен съд са били предявени иски с правно основание чл. 422, вр. с чл. 415 от ГПК, чл. 92 от ЗЗД, за признаване за установено по отношение на ответницата, че същата дължи на ищеца сума в общ размер 172, 99 лв., от която 62, 46 лв. – неустойка за предсрочно прекратяване на абонамент от 30.05.2018 г. за мобилен номер 0896885969, представляваща стойността на три месечни абонаментни такси, и 110, 53 лв. – неустойка за предоставено за ползване устройство NOKIA, модел 2 black, за които суми е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по ч. гр. д. № 518/2022 г. на РС-Кюстендил.

В разпоредбата на чл. 92, ал. 1 от ЗЗД е предвидена възможността страните да обезпечат изпълнението на поетите с договор задължения, като предвидят неустойка, която да послужи за обезщетяване на претърпените от евентуално неизпълнение вреди, без да е нужно същите да се доказват. Задължението за неустойка става изискуемо от момента на осъществяване на съответния вид неизпълнение, за което е уговорена. Следователно основателността на претенцията е обусловена от доказването, че между страните е имало валидно възникнало облигационно отношение на основание твърдения договор, което ищецът да е развалил, поради което съобразно клаузите на договора да се дължи неустойка за разваляне – неправилно наименувана от ищеца неустойка за прекратяване, тъй като твърдяното неизпълнение на договора обуславя неговото разваляне, а не прекратяването му.

По въпроса за дължимостта на неустойка по договор с потребител, при предсрочно прекратяване на договора, поради неизпълнение на негови задължения, настоящата инстанция намира, с оглед предвиденото в чл. 143, ал. 2, т. 5 от ЗЗП, че клауза за неустойка е допустима, освен ако размерът ѝ е необосновано висок. Възможност за уговаряне на неустойки по договори от вида на процесния следва от разпоредбата на чл. 228, ал. 1 б. "В" от ЗЕС (сега чл. 226, ал. 1, т. 11, б. "В" от ЗЕС) и по аргумент от противното съгласно чл. 229а изр. последно от същия закон. В тълкувателно решение № 7 от 13.11.2014 г. на ВКС, постановено по т. д. № 7/2013 г. на ОСГТК, е прието, че кредиторът по двустранен договор с продължително или периодично изпълнение, какъвто е договорът, на който ищцовото дружество основава правата си, ще може да търси и неустойката за обезщетяване на вреди поради настъпилото за в бъдеще разваляне (неустойка за развалянето), ако такава неустойка реално е била уговорена. По своята правна същност неустойката е акцесорно съглашение, с предмет задължението на неизправна страна по правна сделка да престира определена (глобално или в процент) или определяема парична сума, като обезщетение за вредите от неизпълнението на породено главно задължение, без да е необходимо същите да бъдат доказвани. В случая е налице хипотезата на прекратяването на облигационно

отношение с продължително изпълнение за напред (на осн. чл. 88, ал. 1 от ЗЗД) поради развалянето на договора по право с настъпване на уговорено между страните основание за това. При визираното прекратяване на договора се поражда и основанието за възстановяване на вредите, чието компенсиране е уговорено с процесната неустойка, тъй като се поражда основанието за обезщетение за накърнения интерес на кредитора. В случая на типичен договор с продължително изпълнение и фиксиран срок, този интерес се измерва с частта от липсващото договаряне до края на срока. В процесния договор за предоставяне на мобилни услуги е уговорено, че при прекратяване на договора за мобилен абонамент поради виновно поведение на абоната, доставчикът ще бъде компенсиран в размер на сумата от стандартните за съответния абонаментен план месечни абонаменти за всяка една СИМ карта/номер до края на този срок, като максималният размер на неустойката не може да надвишава трикратният размер на стандартните месечни абонаменти. Така уговорената неустойка е съответстваща на приетото в Спогодбата, сключена между Комисия за защита на потребителите и "Теленор България" ЕАД.

За да възникне обаче задължението за плащане на процесната неустойка, следва да е доказан фактът на соченото предсрочно прекратяване на облигационното правоотношение. Изискуемостта на претенцията за неустойки се предпоставя от установяване на факта на предсрочно прекратяване на договора. Неизпълнението е този юридически факт, който възниква след сключването на договора, и който е предпоставка за възникване на потестативното право за прекратяване на договорната връзка. Така постигната договореност между страните е свързана с възможността при настъпване на определени условия кредиторът да упражни потестативното си право да прекрати договорната връзка чрез отправяне на нарочно изявление в тази насока до длъжника. Тъй като ищецът твърди прекратяване на договора, в негова тежест е да установи този факт. В случая по делото не са представени никакви доказателства за това ответницата да е уведомена за прекратяване на договорните връзки.

Подобни съображения, относно уведомяването на длъжника за прекратяване на договора, като предпоставка за уважаване на ищцовите претенции са развити и в Решение № 58 от 4.04.2022 г. на ОС - Кюстендил по в. гр. д. № 33/2022 г.

Предвидената в общите условия предсрочна изискуемост не настъпва автоматично, а следва да бъде обявена на лизингополучателя. В настоящия случай липсват данни за връчване на покана за доброволно плащане, както и изобщо за изпращането ѝ.

От разпоредбата на чл. 87, ал. 2 от ЗЗД става ясно, че предупреждението, че договорът ще бъде развален следва да е ясно и недвусмислено заявено, в писмена форма и достигнало до ответницата. В случая ищецът изобщо не твърди да е отправял писмено предизвестие до

ответницата, но намира, че с предприетите фактически действия по преустановяване на предоставянето на мобилна услуга /чрез ограничаване на изходящите и входящите обаждания на абоната/ е пристъпил към прекратяване на договорното правоотношение. Съгласно разпоредба на чл. 31а от Общите условия, според която норма „Теленор се задължава предварително и по подходящ начин /чрез кратко тестово съобщение - смс, писмо с обратна разписка, записващ се телефонен разговор, писмо по електронната поща на посочен от абоната електронен адрес за контакти, чрез писмо, доставено с куриер и др./ да информира абоната, че ще предприеме действия по извънсъдебно събиране на негови неплатени парични задължения, включително и когато за целта ще се ползват услугите на трети лица/ кредитни бюра, агенции за събиране на вземания и др./. Информацията по предходното изречение задължително съдържа и данни за точния размер на претендираните парични вземания, за основанието, от което произтичат, както и за третото лице, което ще събира вземането“.

Тази формулировка е ясна и не се нуждае от тълкуване по смисъла на чл. 20 от ЗЗД, поради което от нея буквално следва, че едва след като ответницата не плати доброволно задълженията, посочени в поканата в дадения ѝ срок, ищецът ще пристъпи към описаните по-горе действия - ще прекрати договора и ще начисли неустойка. На основание чл. 87, ал. 1 от ЗЗД това последващо прекратяване обаче следва да стане с ново волеизявление на ищеца до ответницата. Данни или дори твърдения, че това е станало до подаването на заявлението по чл. 410 ГПК по делото няма. Нещо повече - по делото остана изцяло недоказано и твърдението на ищеца, че е изпращал кратки тестови съобщения до ответницата с уведомление за намерението му да прекрати договора с абоната при неизпълнение на задължението ѝ да заплати месечните такси към „Теленор“, респ. че прекратява договора.

Поради това се налага изводът, че ищцовата претенция е изцяло неоснователна.

По разноските:

При този изход на делото разноски на страните не се следват. Това е така, тъй като ответницата е представлявана от особен представител, чието възнаграждение вече е внесено от ищцовото дружество за изплащане на особения представител.

По обжалваемостта:

Настоящият съдебен акт подлежи на обжалване с въззивна жалба в двуседмичен срок от връчването му чрез Районен съд - Кюстендил пред Окръжен съд – Кюстендил.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска на „Йеттел България“ ЕАД, /с предишно наименование „Теленор България“ ЕАД/, ЕИК 130460283, със седалище и адрес на управление в гр. София, ж.к. „Младост 4“, Бизнес парк София, сграда 6, представлявано от М. С. и Д. К., срещу В. С. Р., ЕГН: *****, с адрес: гр. К., ул. Д., № *, за признаване за установено, че В. С. Р., ЕГН: *****, дължи на „Йеттел България“ ЕАД, /с предишно наименование „Теленор България“ ЕАД/, ЕИК 130460283, сума в общ размер на 172, 99 лв. (сто седемдесет и два лева и 99 ст.), от които: сума в размер на 62, 46 лв. (шестдесет и два лева и 46 ст.) – неустойка за предсрочно прекратяване по договор за мобилни услуги от 30.05.2018 г. за мобилен номер 089*****, представляваща стойността на три месечни абонаментни такси, както и сума в размер на 110, 53 лв. (сто и десет лева и 53 ст.) – представляваща отстъпка в цената на мобилно устройство марка „Nokia“, модел „2 black“, по силата на договор за лизинг от 30.05.2018 г., като неоснователни.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му чрез Районен съд – Кюстендил пред Окръжен съд - Кюстендил.

Съдия при Районен съд – Кюстендил: _____